

Máš-li v sobě hněv,
či trápení,
chybí-li úsměv
pro zlepšení
tvojí tíhy
čti z této knihy.

Slov je tu dost
pro radost.

Předmluva

Asi zde nikoho nebudu přemlouvat, aby si tuto knihu zakoupil. Každého svobodná volba. Málokdo má v dnešní uspěchané době potřebu číst rozsáhlé romány. Snad by krátké povídky s básničkami, kterým říkám říkačky, mohly přijít vhod.

Jelikož je má nátura spíše veselejšího charakteru, snažil jsem se ji promítnout do následujících stránek. Psaní mě bavilo a hodně se přitom nasmál. Rád bych se chtěl se čtenářem o to podělit, protože sdílená radost se stává dvojnásobnou radostí.

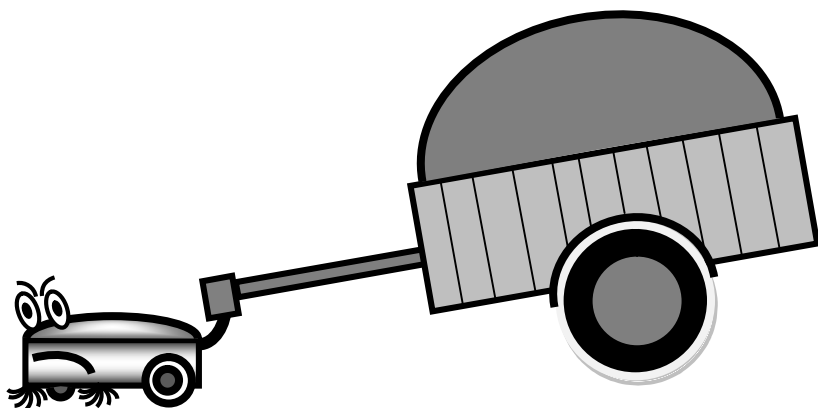
Musím se přiznat, že naštěstí nápady přicházely snad sami od sebe. Horší bylo je zhmotnit prostřednictvím klávesnice. Hotová řehole. Napsat, opravit. Napsat, opravit. Namalovat, předělat. Namalovat, předělat. Pak ještě dvakrát vše opravit a předělat.

Nutno dodat, že jsem přibral pár kilo navíc, protože psaní probíhalo na židli u stolu bez většího pohybu. Ale zase až tak krutá daň to není. Kila jdou shodit. Ovšem pokud se chce, protože mě napadlo si je jako památku na psaní těchto řádků nechat.

Na závěr předmluvy přeji případnému čtenáři dobrou zábavu.

Daniel Petr

1. Vysavač

Nedávno jsem se přestěhoval do čtvrti na kraji města. Žili zde většinou postarší lidé, kteří díky reformě důchodového systému byli nuceni přesluhovat a stále docházet do zaměstnání. Vyžádala si to věčně hladová státní kasa a nenážranost politiků, protože lidem v pracovním věku už neměli kde brát.

Díky tomu zde vládl úžasný klid, neboť se všichni vraceli z práce jako ztělesněná zombie z hororů. Totálně unavení bez myšlenek na vytváření jakéhokoliv hluku byli rádi, že doma našli svoje postele. Jejich zchátralé domy, zpustlé zahrady a rozpadající se ploty svědčily o všem. Rezavějící auta za vraty jasně dávala najevo, že je benzín příliš drahý. Jediná pravidelná městská autobusová linka byla pro ně spojnicí mezi domovem a zaměstnáním, protože už měli nárok na jízdné zdarma.

V této celkem klidné čtvrti se mi krásně bydlelo. Bezvadná relaxace po práci, ve které vzduch vydatně zahušťovalo naříkavé kvílení vysloužilých a vyběhaných strojů, který ani špunty v uších nestíhaly tlumit. Miloval jsem svoje bydlení. Navíc podlaha mého malého domku splývala s úrovní okolního terénu. Bez patra a bez sklepení, protože nenávidím schody. Jeden z důvodů, proč jsem si tenhle úžasný dům koupil.

Není to přece paráda,
když je k domu zahrada?

Kde kvůli na plevel shonu
nemám jediného záhonu
česneku, brambor a květin.
Jen košatý ořech vytváří stín.
Všude tráva a pro pažit
sekačku musím dokoupit.

Vzhledem k tomu, že bydlím sám, vybavil jsem se všemi robotickými pomocníky pro domácnost, abych si usnadnil život, jak jen šlo. Pračka se sušičkou, myčka nádobí a samozřejmě robotický čistič oken. Tyhle věci zkrátka nesměly chybět.

Jediný kuchyňský robot byl zavržen, protože jakékoliv vaření, kromě ohřevu párků v hrnci a vody v rychlovarné konvici na kafe a čínské polévky, mě na míle obcházelo. Pokaždé, když jsem se pokusil v hrnci cokoliv vytvořit, veškeré ingredience se stávaly absolutně nepoživatelnými. Odpadkový koš nikdy nic nenamítal, když moje snaha po každé skončila v jeho útrobách. Pobral všechno.

Moje gastropekleň se tak zakládalo na velké pravděpodobnosti výskytu všemožných žaludečních a střevních překážek v práci. Tam jsem chodit musel. Šéf tyto potíže bral jako prachspřesté výmluvy a systematické poškozování firmy, neboť jeho žena byla kuchařský génius. Tudiž tímto oproštěn od jakýchkoliv jiných stavů trávicí soustavy než zdravě běžné neměl pro tyto obtíže sebemenší pochopení. Což dával náležitě poznat na prémiech. Raději jsem neriskoval. To za první. Za druhé mě vaření vůbec nebavilo.

Ještě musím říct, že vlastním jednoho úžasného pomocníka navíc. Robotický vysavač. V domě byste nenašli jediný smetáček s lopatkou a ani koště. Kýbl by tu jeden byl, ale

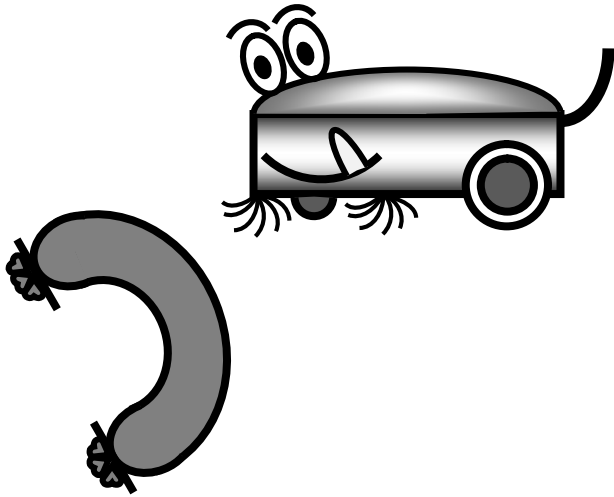
ten používám výhradně po mých pozdních návratech, kdy mi alkohol ... Stop! O tomhle nic říkat nebudu. Soukromá věc. Jen dodám, že hadr mám taky. Ten přichází v mokrém a studeném stavu na řadu hned druhý den po ránu na čelo pouze v návaznosti na noční používání kýblu. Nikdy je nepoužívám současně.

Ale zpátky k vysavači. Musím se přiznat, že mi jako jediná pohyblivá věc v domě přirostl k srdci. Dokonce jsem sám sebe přistihl, že k němu mluvím, jakoby to byl živý tvor. Ba co víc, občas na mě přišla lítost, že nemá vrtící se ocas. Bylo mi úplně jedno, že na moje slova nereagoval. Zkrátka to byl můj pes. Dostal jméno Azor.

Navíc můj smetáček miláček spokojeně vrníci při špacíru po domě nikdy netrpěl hladu. Sám se dokázal udržovat při životě. Smetené nečistoty z podlahy k životu očividně nestačily, i když jsem mu sem tam přilepšil. Člověk taky potřebuje doplňovat energii z ledničky. Azor si pro ni v tichosti zajížděl ke své stanici, kde se po připojení dosytil z elektrické sítě. Nic jednoduššího jsem si ani nemohl přát. Odpadl mi tímto nákup granulí, konzerv a hlavně smutných hladových očí vedle stolu, když mě můj prázdný a kručící žaludek donutil, abych něčeho pojedl.

Měl ještě jednu obrovskou výhodu. Nemusel se venčit. Odpadlo „bleee“ sbírání ještě teplých exkrementů do pytlíků po ulicích a zahradě. Azor si sám nestrávené věci ukládal do svého pytlíku. Když byl plný, zaparkoval ve své osobní čistící stanici, na které se následně rozblíkala červená kontrolka. Výměna stačila jednou za sedm týdnů.

Zkrátka jsem si svůj život hodil do úplně dokonalé pohody. Užival jsem si toho. Nic mi nechybělo. Tedy kromě robotické sekačky na trávu.

Letos přišlo léto nečekaně brzy. Bláznivé počasí. Hned začátkem jara. K němu patří i teplo. Jenže tohle teplo nemělo s teplem nic společného. Ani s vedrem. Palermo byl taky slabý výraz. Hotové žhavopeklo. Dokonce v televizních zprávách hlásili v kostrbatém signálu, že Niagarské vodopády vysychají už v půlce pádu. V naší čtvrti se zastavil život, vítr a polední autobus, protože řidič zůstal zaklíněn v motoru při doplňování chladicí kapaliny. Museli ho přijet zachránit místní hasiči, kteří se cestou osvěžovali vodou z cisterny. Díky tomu ji ještě před dojezdem zcela vyprázdnili. Naštěstí nic nehořelo a nepotřebovali ji.

Pracující v důchodovém věku zůstali doma, neboť si stát uvědomil, jak je takové vedro pro staré občany nebezpečné. Nařídil zaměstnavatelům, aby jim dali volno. I přesto dál naší čtvrtí vládl klid, protože se sousedi v takovém extrémním počasí neodvažovali vycházet ven. Ani v noci.

Já byl donucen najet na „houm“ offis. Marně jsem se ptal šéfa, jak je to možné, když vykonávám na výrobním pásu v továrně fyzicky náročnou a monotónní činnost. Těžko mi ho dopraví do domu. Navíc na něm spolu se mnou pracovalo ještě dalších osm zaměstnanců. Složitě ho rozebrat a každému přivést jeho pracovní úsek mi připadlo poněkud kontraproduktivní. Dostalo se mi pouze strohé odpovědi, abych nezapomněl na kumšt a na moje letitou praxí nabyté pracovní zkušenosti. A hlavně ať to neřeším. Neřešil jsem tedy. Jen mě v podvědomí hlodala krutá předtucha, že šedesát procent na výplatní pásce se mi rozhodně líbit nebude.

Výjimka ale potvrzuje pravidlo. Jeden z mých sousedů se zdál být poněkud čilý. Snad proto, že jako jediný z celé čtvrti byl v důchodu. V invalidním. V dnešní době zcela ojedinělý

úkaz, protože pracovní činností se museli zabývat i lidé, kteří třeba díky špatným kyčlím sotva chodili, kteří díky nevratným změnám v páteři se těžko narovnali a i kterým díky úbytku mozkových buněk pokleslo konstruktivní myšlení pod úroveň chápání. Překážkou v práci nebyla ani chybějící končetina. Kromě hlavy.

Člověk by nemusel, ale někdy mu to nedá. Občas jsem nakoukl k sousedovi přes plot a přitom nikdy nepostřehl, že by trpěl jakoukoliv psychickou či fyzickou nedostatečností. Mistrně se staral o svou zahradu. Žádný trávník, ale záhonky s květinami a s řádně hnojenými políčky s rozličnou zeleninou. Bylinky by se taky našly. Zahrádka mu jenom vzkvétala. I v současném žhavopeklu. Kde bral vodu na zavlažování, jsem nepochopil. Všechny studny v širokém okolí vyschly a přestaly v případě, že do nich někdo spadne, ohrožovat lidské životy utopením.

Nebylo divu, že se dostavila velká poptávka po osvěžující studené pitné vodě. V navezených cisternách stihla při převozu pěkně zteplat. Následně neměla šanci na vychlazení uložením do ledniček, které v takovém žhavopeklu přestaly plnit svou chladicí funkci. Sklepy taky nepřicházely vhod. Prohřály se skrz podlahy natolik, že i myši byly donuceny se skrývat kdesi hluboko pod zemí ve svých doupatech. Jediné mrazáky jakž takž alespoň chladily, ale ty sloužily především pro uchování základních potravin. Aspoň nečekatelně vzrostla spotřeba čaje a kávy.

K tomu všemu se vyskytla ještě jedna divnost. Azor z ničeho nic přestal ve dne vrnět po domě. Po domě běhal jenom za tmy. Chyběl mi. Nikdy jsem tolik bordelů na podlaze nevyprodukoval, aby se natolik unavoval. Usoudil jsem, že mu je asi taky vedro. I když to vypadalo, že měsíc na ob-

loze dokonale zastupoval slunce ve výhřevnosti, protože teplota v noci příliš neklesala.

Chápal jsem ho, dokud jeho osobní stanice ráno co ráno nezačala signalizovat, že je plná. Zpočátku jsem tomu nevěnoval až tolik pozornosti a bezmyšlenkově ji vyprazdňoval. Časem mi to ale začalo připadat čím dál víc podivnější. Sáček se pokaždé jevil několikanásobně těžší, než bývalo v minulosti zvykem. Tenhle stav trval už skoro měsíc.

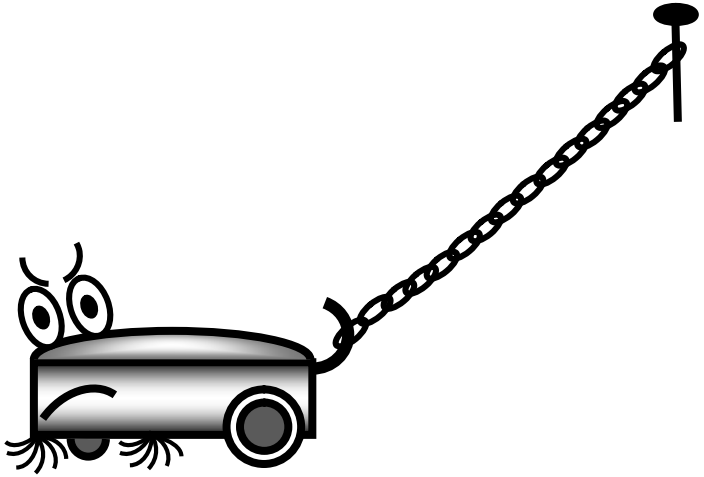
Jak to u člověka bývá, začal jsem přemýšlet. Proč tomu tak je? Podlaha se nezdála být zanedbaná. Očividně musel pracovat ještě někde jinde. Nešlo mi to na rozum. Jednoho dne po ránu se dostavilo odhodlání sáček z Azorovy stanice naříznout, abych zjistil, co tak těžkého do něj vlastně ukládá. Z řezu se na podlahu vysypal prachobyčejný písek. Předemnou se zjevila obrovská nevysvětlitelná záhada.

Divil jsem se velmi neblaze.
Takové záhady nemám rád.
Písek nikdy nebyl na podlaze,
kde ho potom jen může brát?

Celý den jsem při „houm“ offisu o tom přemýšlel na gauči. Nic mě nenapadalo. Následně byl pečlivě prohlédnut celý interiér domku se všemi možnými zákoutími. Po písku ani stopy. Moje hlava to nedokázala pochopit.

Nyní jsem ale měl jistotu. V domě prostě písek není. Ráno zkrátka musí být pytlík prázdný. S tímto zjištěním se mi zavřela víčka a mé tělo se odebralo k spánku.

Brzy ráno, ještě než vyšlo spalující slunce, zvědavost mě doslova katapultovala zpod peřiny. Moje první kroky vedly k Azorově stanici. Sotva na ní padl můj pohled, ustrnul jsem

v nedokončeném kroku. Už z dálky na mě blikala červená LED kontrolka. Znamení, že je sáček znovu naplněn. Kdyby mé tělo nebylo znehybněno křečí, šel bych do kolen. To přeci není možné?

Teprve až po delší chvíli se dostavilo uvolnění, aby mi dovolilo dojít zjistit, co se v sáčku nachází. Samozřejmě. Zase PÍSEK!!!

Ten den jsem neměl na „houm“ offis ani myšlenky. Snad se to šéf nedoví. V hlavě mi vířil jenom písek s otázkami. Celá Sahara písku otázek. Jak to jen může dokázat? Kde ho může sbírat? Ponořen do vlastního zmatení jsem se rozhodl, že tuto noc nepůjdu spát a Azora si poctivě pohlídám. To přeci není možné.

Nastal večer. Seděl jsem na gauči a vyčkával. Azor byl stále zaparkovaný ve své tankovací stanici bez jakéhokoliv náznaku, že se někam pro písek rozjede. Nic se nedělo. Nemělo smysl déle čekat a lehl si na gauč. Těsně před tím, než se mé myšlenky odporoučely do říše snů, rozlehlo se místností tiché vrnění. Vytrhlo mě to celkem rychle z polospánku. Azor náhle ožil. Rozjel se po podlaze.

Posadil jsem se, abych ho mohl lépe sledovat. Ale on, jakoby tušil, že je pozorován, se zastavil.

„To jsem blázen,“ pomyslel jsem si a nahlas řekl: „Copak? Dneska nebude písek?“

Jak jsem byl zvyklý, neodpověděl. Jen tak nečině stál. Napadlo mě, že na něco čeká. Ale na co? Třeba až si zase lehnu. Na to má hlava padla na polštář na gauči.

Chvíli se nic nedělo. Přemýšlel jsem, jestli mu neodešly baterky. Ale zase tak dlouho ho nemám. Ještě je v záruce. Na to nemá nárok. Pak se přeci jen rozjel. Pomalu jsem se posadil. Celá situace se opakovala. Zastavil. Pacholek jeden.

Když se znovu rozjel, už jsem věděl, že nemám vstávat. Namířil si to rovnou k zadním dveřím na zahradu, které byly pokaždé v tomhle vedru přes noc otevřené.

Že si pro ten písek jezdí na zahradu? Rozsvítilo se mi v hlavě. Ale to je přece blbost. Tam taky žádný písek nemám. Nebo jo? Už jsem z vysavače a určitě i z vedra začínal mít nejspíš halucinace.

Jakmile zmizel z dohledu na zahradu, zvědavost mě donutila vstát a vyrazit za ním. Moje ruka automaticky stiskla vypínač venkovního osvětlení na zahradě. Na zahradu dopadlo světlo. To jsem neměl dělat, protože mi vzápětí projel vysavač pod nohama do domu a neomylně zaparkoval ve své stanici. Po zbytek noci se už ani nepohnul.

Toho rána byl sáček prázdný.

Na zahradě písek není mi vhod
a kolem dokola je přeci plot.
Vrátka jsou na klíč stále zavřená.
Kde ho může brát, věc je záhadná.

„Počkej,“ řekl jsem mu, „tuhle noc si na tebe dám velký pozor.“

Večer jsem opět ležel na gauči s připravenou kapesní svítilnou na konferenčním stolku a naoko si pochruoval. Zadní východ byl jako vždy otevřen. Tentokrát to netrvalo tak dlouho. Zřejmě mu včerejší vynechání donášky písku chybělo a já počkal, až vyjede ven, abych ho zbytečně nestavoval jako včera.

Poté jsem šel za ním co nejtíšeji, jak jen mohl. Částečně po tmě, neboť mi venku připadalo, že i hvězdy zmožené žhavopeklem pomalu pohasínaly. Zakopnout nebylo o co.

Na zahradě se nenacházely žádné překážky. Venku byl vzduch přesyacen vedrem, ale nám dvěma to v ničem nebránilo. Krok za krokem jsem se ploužil za zvukem tichého vrnění.

„Tady někde by měl být plot, přece?“ usoudil jsem a vzápětí do něj narazil hlavou. Pletivo se prohnulo a vzápětí mě odmrštilo zpět. Dostavil se menší úlek ze zjištění, že Azorovo vrnění se stále ozývá přede mnou. Paprsek světla ze svítilny dopadl do susedovy zahrady.

Pak jsem ho uviděl. Můj mazlíček zastavil u nepatrné hromádky písku, která velikostí odpovídala obsahu jeho žaludku z pytlíku. Ihned mi bylo jasné, proč se dneska probudil k činnosti o něco dřív. Musel být netrpělivý. Kdybych ho včera nevyrušil, měl by hotovo. Je tomu víc jak měsíc, kdy jsem si povšiml menší hromady písku za plotem. Dnešní nocí zmizela úplně. Ihned mi bylo jasné kam.

No jo, ale jak se tam vlastně dostal? Světlo padlo na plot. Ihned mi vše docvaklo:

Vyřešil jsem tak záhadu.
Soused bez písku bude zjihlý.
V plotě totiž u základů
rozsypali se mu cihly.

Okamžitě mi došlo, proč tam můj soused ten písek měl. Určitě do malty na opravu rozpadlého plotu, který podle všeho vykazoval hodně starý ročník výroby. Usoudil jsem, že ta díra tady musí být už delší dobu. Zvláštní, že zůstala mnou nepovšimnuta. Zítra to musím rozhodně susedovi oznámit. Bůh ví, co mu Azor příště šlohne, protože na mé zahradě, kam to měl nejbližše, očividně nic nenašel. S tím, že

je záhada vyřešena, jsem si šel spokojeně lehnout. Za chvíli dorazil vysavač, aby rozblíkal červenou kontrolku.

Jen jsem pořád nepochopil, co mu na té hromadě vadilo, že ji musel odnést. To se už ale nikdy nedovím, protože neumí mluvit a já nedokážu číst myšlenky z elektronických součástí, kterými byl pod kapotou vybaven.

Už od rána mě na gauči bavil „houm“ offis, když tu se ozval zvenčí poněkud rozčilený hlas. Patřil sousedovi. Vyšel jsem na zahradu a za plotem ho spatřil vedle čerstvě přivezené míchačky a sudu s vodou, ze kterého stoupala pára. Azor to stihнул na poslední chvíli, dá se říct.

„Copak, sousede? Co se děje?“ zeptal jsem se s výrazem nevinnosti, protože má zodpovědnost za Azora byla nevyvratitelná.

„Ále, ještě před nedávnem jsem tady měl půl kubíku říčního písku na opravu tohoto plotu,“ nechápavě kroutil hlavou nad zjištěnou ztrátou, „a teď je ale úplně všechno totálně pryč.“

„Kdo by kradl písek?“ namítl jsem a málem ze mě vypadlo přiznání o Azorovi. To nešlo. Měl by mě za blázna. Přece je nesmysl, aby vysavač bez jakékoliv umělé inteligence systematicky po nocích odnášel celou hromadu. Navíc za tu dobu popeláři už popelnici s pytlíky s pískem ze stanice vysypali alespoň čtyřikrát. K tomu jsem nebyl vlastníkem automobilu. Těžko bych mu tak mohl obstarat náhradu.

„Taky to nechápu,“ nepřestával se divit sused, „přece se nemohl vypařit?“

„No, je velký vedro,“ řekl jsem v podstatě po pravdě.

„Blbost,“ ohradil se nečekaně zklamaný amatérský zedník, „budu muset rychle dojet pro nový, než se ze sudu vypaří voda. Dalo to práci ji nanosit.“

„To věřím,“ usoudil jsem, protože než ji neznámo odkud nanosil po kyblíkách, jistě se mu minimálně pětina mezitím odpařila. Musel jít tedy víckrát.

„No jo no. Tak já letím,“ pronesl.

Vrátil jsem se na gauč pokračovat v „houm“ offisu a byl docela rád, že se ztráta písku vyřešila tímhle pro mě úžasným způsobem. Načež se obloha poměrně rychle zatáhla. Začalo vydatně pršet. Dokonce sem tam praštil do země nějaký ten blesk. Konečně se ochladí. Zaplavila mě nefalšovaná radost, kromě toho, že budu muset ukončit gaučový „houm“ offis a nastoupit ke skutečnému výrobnímu pásu do továrny.

Byl tu ještě jeden důvod k radosti. Na troud vyschlá zahrada se mi zcela jistě v blízké době znovu zazelená. Jen ať tráva roste. Těšil jsem na to jako malý kluk na vánoční dárky pod stromečkem, protože mi nezbyvá, než na závěr dodat:

Milovník záhonů je soused.
Zrovna mu kvetla jahoda
a azalky, krása na pohled.
Byla by jich velká škoda.

Ať díru rychle zadělá,
ať se točí míchačka.
Zítra mi přijde skvělá
robotická sekačka.

2. Uhlí

Jednou se vám takhle válím v křesle v obýváku u televize, ve které dávali dokument o Africe. To bylo ještě v pohodě. Ale pak následoval další dokument o tučňácích z věčně zamrzlé Antarktidy. Díky tomu mi někde v půlce došlo, že je zima. Pochopil jsem, že za to ani tak nemůžou kameramani. Jen mě jejich mrazivý snímek vrhnul do reality, protože se v obýváku rozhostila celkem slušná kláda.

Chtěl jsem vstát s myšlenkou, že bych se mohl víc obléknout. Pohled na mé nohy mě však zastavil. Teplé vlněné ponožky už na nich byly. Dokonce i svetr pokrýval mojí vrchní polovinu těla. Takže chyba bude jinde.

Při pohledu na kalendář nad televizí s vyzývavými fotkami neznámých žen, který oznamoval půlku prosince, se mi mezi přimrzajícími mozkovými závity udělalo jasno. Touhle dobou vždycky už býval můj kotel pln žhnoucího uhlí. Moc se mi nechtělo, ale zima mě donutila k jednání a zajít zatopit do sklepa.

Zkřehlýma rukama jsem našťípal třísky, které pak položil do kotle na zmuchlané noviny a zapálil. Načež přihodil střední polínka. Základ byl vytvořen. Teď zbývalo už jen uhlí. V mé ruce se pevně zakotvil prázdný uhlák. Při otevření dveří do vedlejší místnosti, kde se nacházela uhelna, se pomocí čidla rozsvítilo svítidlo s popraskaným plastovým krytem.

Uhlák mi zděšením okamžitě spadl na zem. Kdyby má spodní čelist nebyla pevně zachycena svalstvem, skončila

by tam taky. Po uhlí ani památky. Místnost zela nekompromisní prázdnotou. Úplně jsem zapomněl, že se loňská zima trochu protáhla a spolykala veškeré zásoby. Co teď? Polínek taky nebylo zrovna nejvíc. Tři.

Co naplat. Zklamaně jsem odešel do ložnice a z peřiňáku vytáhl dvě peřiny. Nezbývalo mi nic jiného, než dnešní zimu zaspát.

Zítرا budu muset výrazně snížit částku na mém kontě v bance. Objednat v zimě tak potřebný zdroj tepla a doufat, že ho přivezou co nejdřív.

Zatracení tučňáci a Antarktida.

V létě můžem na nahotu.
V zimě pak vyšší teplotu,
kdy nechcem být hodně ztuhlí,
vyřeší nám černé uhlí

Peřiny hřály pramálo. Stejně jako druhý svetr, kterým jsem se marně snažil ve dvě hodiny v noci zahnat narůstající zimu. Jediná dečka rumu pomohla, ale na chvíli. Víc jsem vypít nemohl, aby mě na vrátnici nenachytala ostraha s testerem na alkohol.

Ráno venku mrzlo a já byl donucen se vrátit pro zimní bundu do šatníku. Zimu vyloženě nesnáším. Hlavně tu z dnešní noci. U auta jsem při škrábání namrzlých okýnek zjistil, že ho miluju nejvíc na světě. Proč? Protože topilo!

Vůbec mi cestou nevadilo, že musím do práce a že je vozovka namrzlá. Pomalou jízdou jsem se přizpůsobil jejímu stavu a zároveň vstřebával narůstající teplo. Mé tělo pomalu roztávalo a já si dokonce začal zpívat písničku, která se linula z rádia v jazyce anglickém, který absolutně neovlá-

dám. Ale mě to v tuhle chvíli bylo úplně jedno, protože mi připadalo, že moje rádoby anglická hatmatilka dokonale ladí. Nejen v tónině.

Ale co bývá dobré a krásné, jednou neomylně skončí. Většinou dřív, než bychom si přáli. Šťastné chvíle zkrátka protáhnout nejde. V tomhle se s námi osud nemazlí. Něco podobného se mi stalo na parkovišti pro zaměstnance továrny. Nechtělo se mi opustit vyhřáté auto. Nakonec můj smysl pro povinnost mě donutil se překonat a vystoupit.

Na dílně přišlo další rozčarování. Majitel firmy oznámil, že pracujeme příliš pomalu. Z tohoto důvodu se topit nebude. Prý se máme zahřát zrychlením pracovní činnosti. Je to vůl, pomyslel jsem si.

Když majitel odešel do infrazářičem vyhřáté kanceláře, popadl jsem telefon. Moje osobní uhelná krize měla přednost. Bývalý spolužák pracující pro místní lesy tvrdil, že dřevo je beznadějně vyprodané. Prý budu muset dojít do lesa na soušky. Do určitého průměru větví jsou zdarma a můžu si jich vzít, kolik chci. Do lesa se mi fakt nechtělo. Nejsem žádný dřevorubec. Na závěr přišlo rozhodnutí, že na podpal musí stačit tuhý podpalovač.

Pak bylo na řadě uhlí. V Uhelných skladech mi to nikdo nebral. Nejdřív jsem si myslel, že mají otevřeno v pozdějších hodinách. Divné pak už bylo, když telefon nezvedli ani dopoledne. Když se den přehoupl do druhé půlky po obědě, situace se opakovala.

Poněkud rozmrzelý jsem opouštěl pracoviště, protože výsledek mého snažení zněl jasně: Pořád nemám uhlí. Nezbývalo mi nic jiného, než Uhelné sklady navštívit osobně.

Parkoviště před prodejnou zelo prázdnou. Vypadalo to, že i olejové skvrny z aut se před zimou ze zámkové dlaž-

by raději přemístily do tepla v útrobách země. Pro mě byl důležitější nápis nad podezřele prázdnou výkladní skříní: UHELNÉ SKLADY. Ani vteřinu jsem nezaváhal a zkusil otevřít dveře. Šlo to. Srdce mi poskočilo radostí.

Za dveřmi mě příjemně pohltilo teplo místnosti. Za pultem seděla u počítače krásná, mladá a s přerostlou ženskostí na hrudníku vybavená blondýnka. Na obdiv nebylo myšlenek. Touha po teple byla silnější.

„Dobrý den,“ pozdravil jsem.

„Dobrej.“

„Volal jsem vám.“

„To je možný,“ odpověděla a přehodila si v puse žvýkačku z pravé strany na levou. Okamžitě mě napadlo, že je zde zaměstnána spíše z marketingového důvodu díky její kráse, kdy bylo jedno, že nemá obchodního ducha a komunikaci. Samozřejmě. Jediná prodejna tohoto typu široko daleko. To se pak prodává samo. Nejen uhlí.

„Potřebuju uhlí.“

„Vyprodáno.“

Po těchto slovech jsem zděsil. To přeci není možné. Mé oči začaly těkat po místnosti. Nemůžu se takhle vzdát.

„Ani brikety?“

„To je taky uhlí. Vyprodáno.“

„Kdy přijede další závoz?“

„Na jaře,“ odpověděla, „ to víte, lidi kvůli green dealu přestávají topit uhlím. To jsou samý tepelný čerpadla a my máme po kšeftě. Už není, jak bývalo.“

Zděšení začalo střídat zdrcení. Pak jsem si všiml igelitového pytlíku s uhlím v regálu. Odhadem mohl vážit asi kilo.

„A co je tohle?“

„Uhlí.“

„Takže uhlí máte. Nebylo by toho víc?“

„Ne.“

„Takže taky na jaře?“

„Počkejte,“ odpověděla a ani se nepodívala, na co jsem ukazoval, protože nemusela. Kromě onoho pytlíku zel regál prázdnou, „tohle by se objednat nechalo.“

„A kdy by tady bylo?“

„Zeptám se,“ vzala do ruky mobilní telefon a po delším hledání v seznamu konečně našla číslo, „dobrý den. Chtěla jsem se zeptat, jestli máte na skladě ó vé ú sto eco?“

Pocítil jsem šanci.

„A kolik byste toho chtěl?“

„Čtyřicet.“

„Čtyřicet kilo,“ řekla do mobilu.

„Čtyřicet metráků. Přece,“ musel jsem ji opravit.

„Tolik?“ blondýna na mě vytřeštila oči.

„Nejsem žádněj troškař.“

„Dobře. Tak prej čtyřicet metráků.“

Byl jsem napjatý jako struna.

„Taky se divím,“ řekla do telefonu.

„Tak co?“ zeptal jsem se, když odložila mobil.

„Na skladě maj jen pět metráků. Ty jsou ochotný dodat už zítra.“

„Beru!“

„Zbytek by mohl přijít koncem příštího týdne.“

„Klidně ho můžete objednat.“

„Dobře. Jen tohle uhlí je dražší, ale v takovém množství si myslím, že by nějaká ta sleva mohla být.“

A ještě se slevou. Prostě úžasný. Byl jsem nadšen.

„Platba musí být předem.“

„Jasně. Kolik?“

